

Η Alexandria Ocasio-Cortez πρέπει να διεκδικήσει την προεδρία. Η βουλευτριά μπορεί να δώσει μια σοβαρή, πανεθνική μάχη από τα αριστερά και να συσπειρώσει γύρω της ένα ολόκληρο κίνημα. Και θα πρέπει να το κάνει από νωρίς.

Το καλοκαίρι του 2018, ελάχιστοι πίστευαν ότι η Alexandria Ocasio-Cortez θα μπορούσε να νικήσει τον Joe Crowley. Ο Crowley ήταν βουλευτής επί δέκα συνεχόμενες θητείες, τέταρτος στην ιεραρχία των Δημοκρατικών στη Βουλή των Αντιπροσώπων, και κάποιοι τον θεωρούσαν μελλοντικό πρόεδρο της Βουλής. Απέναντί του βρισκόταν μια 28χρονη πρώην μπαργούμαν και δημοκρατική σοσιαλίστρια, μια υποψήφια που έμοιαζε να έχει ελάχιστες πιθανότητες. Αλλά τα κατάφερε. Και από τότε το πολιτικό κατεστημένο προσπαθεί να αποφασίσει αν ήρθε η ώρα να την πάρει στα σοβαρά.

Για κάποιο καιρό, η απάντηση ήταν «όχι». Ο βουλευτής του Μιζούρι Emanuel Cleaver δήλωνε ότι η κοινοβουλευτική ομάδα των Δημοκρατικών δεν είχε ανάγκη από τις «μπαχτές» της, ενώ η τότε γερουσιαστής Claire McCaskill την αντιμετώπιζε ως ένα «λαμπερό καινούργιο αντικείμενο». Η Ocasio-Cortez, πάντως, δεν έδειχνε να ενοχλείται. Όταν, στην εκπομπή *60 Minutes*, τη ρώτησαν αν την εξυπηρετούσε το γεγονός ότι κάποιοι την υποτιμούσαν, απάντησε: «Απολύτως. Έτσι κέρδισα στις προκριματικές».

Ο αμερικανικός σοσιαλισμός έχει αναδείξει και στο παρελθόν εντυπωσιακές πολιτικές προσωπικότητες. Περίπου έναν αιώνα πριν, ο Eugene Debs συγκέντρωσε σχεδόν ένα εκατομμύριο ψήφους ως υποψήφιος για την προεδρία. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα έστειλε τον Victor Berger στο Κογκρέσο, εξέλεξε περισσότερα από χίλια μέλη του σε δημόσια αξιώματα και ανέλαβε τη διοίκηση πόλεων από το Schenectady έως το Milwaukee. Ύστερα, όμως, το κίνημα διαλύθηκε —από την καταστολή που ακολούθησε τον πόλεμο, από τις εσωτερικές του διαιρέσεις και, τελικά, από την απορρόφησή του στον συνασπισμό του New Deal. Ο τελευταίος υιοθέτησε ορισμένες από τις ιδέες του, του στέρησε όμως την ανεξάρτητη πολιτική του υπόσταση.

Έκτοτε, ο σοσιαλισμός τιμήθηκε περισσότερο ως μια παράδοση έντιμων αγωνιστών, ως μια ηθική πυξίδα για την Αμερική, παρά ως δύναμη που θα μπορούσε πραγματικά να διεκδικήσει την εξουσία. Όπως είχε πει ο γερουσιαστής Ted Kennedy για τον ιδρυτή των Democratic Socialists of America

(DSA), Michael Harrington, μετά τον θάνατό του το 1989: «Ο Michael Harrington δεν πίστεψε ποτέ ότι δεν θα μπορούσαμε να τα πάμε καλύτερα και δεν σταμάτησε ποτέ να μας προτρέπει να προσπαθούμε περισσότερο».

Η Ocasio-Cortez, όμως, δεν έδειξε ποτέ διατεθειμένη να περιοριστεί στον ρόλο της «φωνής της συνείδησης». Με το *Medicare for All* και το *Green New Deal* έγινε η πιο αναγνωρίσιμη υπερασπίστρια του προγράμματος των λεγόμενων *Berniecrats* και απέκτησε τεράστια απήχηση στη νεολαία.

Σε ορισμένες ευρωπαϊκές χώρες, η οργή μιας γενιάς που έβλεπε την κοινωνική και οικονομική της θέση να υποβαθμίζεται στράφηκε προς τη λαϊκιστική Δεξιά. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, αντίθετα, ο Bernie Sanders και η Ocasio-Cortez κατάφεραν να κερδίσουν ένα σημαντικό κομμάτι αυτής της γενιάς για την Αριστερά. Η μεγάλη πρόκληση, ωστόσο, ήταν αν η ΑOC μπορούσε να διευρύνει τη βάση της Αριστεράς ή αν απλώς θα ενίσχυε περαιτέρω το ήδη υπάρχον ακροατήριό της.

Τα πρώτα χρόνια, το πρόβλημα αφορούσε σε μεγάλο βαθμό τον τρόπο με τον οποίο μιλούσε. Ο Sanders κέρδιζε τους ανθρώπους με απλά, άμεσα λόγια για τους εκατομμυριούχους και τους δισεκατομμυριούχους. Η Ocasio-Cortez, παρότι είχε εμπνευστεί από εκείνον, κατέφευγε ορισμένες φορές στη γλώσσα του προοδευτικού κόσμου των μη κερδοσκοπικών οργανώσεων και της ακαδημαϊκής κοινότητας —με εκφράσεις που ακούγονταν πιο φυσικές σε ένα πανεπιστημιακό σεμινάριο παρά σε μια συνδικαλιστική συγκέντρωση.

Το 2022, για παράδειγμα, επέκρινε έντονα τους Δημοκρατικούς που διαφωνούσαν με τη χρήση του όρου «Latinx», έναν όρο που χρησιμοποιούσε μόλις το 3% των Ισπανόφωνων στις ΗΠΑ. Πρότεινε μάλιστα το «Latine» ως βελτίωση — προσπαθώντας ουσιαστικά να διορθώσει ένα πρόβλημα που οι περισσότεροι Λατίνοι δεν θεωρούσαν καν πρόβλημα.

Ανάλογο ζήτημα υπήρχε και στη γλώσσα του ψηφίσματος για το *Green New Deal*, το οποίο κατέθεσε σε μια προσπάθεια να γεφυρώσει τον περιβαλλοντισμό με την παλαιότερη, περισσότερο επικεντρωμένη στην αύξηση της παραγωγής, παράδοση της Αριστεράς.

Το ψήφισμα υποσχόταν να αντιμετωπίσει τις ιστορικές αδικίες εις βάρος των αυτόχthonων πληθυσμών, των έγχρωμων κοινοτήτων, των μεταναστευτικών κοινοτήτων, των περιοχών αποβιομηχάνισης ή ερήμωσης, των φτωχών, των χαμηλόμισθων εργαζομένων, των γυναικών, των ηλικιωμένων, των αστέγων, των ανθρώπων με αναπηρία και των νέων.

Φυσικά, όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι αδικημένοι. Όμως, το να παρουσιάζεις μέλη της ίδιας οικονομικής τάξης ως μια σειρά από ξεχωριστές ομάδες συμφερόντων ήταν το αντίθετο από τον τρόπο με τον οποίο μιλούσε ο Sanders το 2016 —και από τον παραδοσιακό τρόπο με τον οποίο μιλούσε η Αριστερά. Ήταν η ακαδημαϊκή γλώσσα της διαθεματικότητας, όχι η απλή, κοινή γλώσσα της αλληλεγγύης, που η ίδια ήθελε να εμπνεύσει.

Ούτε, όμως, οι πολιτικές της επιλογές ήταν τόσο δεδομένες όσο υπέθεταν οι θαυμαστές της. Σύμφωνα με την έρευνα του Ryan Grim στο βιβλίο του *The Squad*, το 2019 η Ocasio-Cortez είχε

εξετάσει το ενδεχόμενο να στηρίξει την Elizabeth Warren. Η Warren την είχε προσεγγίσει και πίστευε ότι η υποστήριξή της θα μπορούσε να της εξασφαλίσει το χρίσμα.

Όταν, όμως, ο Bernie Sanders υπέστη έμφραγμα, η Ocasio-Cortez επέλεξε να στηρίξει τον γερουσιαστή σε μια από τις πιο δύσκολες στιγμές της εκστρατείας του. Έγινε, μάλιστα, η πιο αποτελεσματική εκπρόσωπός του. Η Αριστερά την είχε κατά καιρούς επικρίνει για τον τρόπο με τον οποίο ισορροπούσε ανάμεσα στη σύγκρουση με το Δημοκρατικό Κόμμα και στην ανάγκη να συνυπάρχει μαζί του. Εκείνη τη στιγμή όμως, είδε την Ocasio-Cortez ακριβώς όπως θα ήθελε να είναι.

Η πορεία της έκτοτε υπήρξε θετική. Μετά τη νίκη του Donald Trump το 2024, η AOC πήγε να συναντήσει δεκάδες ψηφοφόρους της που είχαν ψηφίσει τόσο την ίδια όσο και τον Trump και τους ρώτησε γιατί. Δεν ήθελε να τους κάνει κήρυγμα· ήθελε να τους καταλάβει. Οι απαντήσεις τους —ότι τόσο εκείνη όσο και ο Trump έδιναν την εικόνα ανθρώπων που βρίσκονταν έξω από το κατεστημένο και ότι και οι δύο έμοιαζαν να τάσσονται με το μέρος των εργαζομένων— επηρέασαν τη στάση της τους επόμενους μήνες.

Κάποιοι από τους ανθρώπους που κάποτε αποτελούσαν τη βάση της Αριστεράς είτε είχαν ψηφίσει διαφορετικά στις διάφορες εκλογές είτε απείχαν. Η Ocasio-Cortez ήταν από τους Δημοκρατικούς που επέλεξαν να κινηθούν προς το μέρος τους αντί να τους θεωρήσουν χαμένη υπόθεση. Με αυτό τον τρόπο προσέγγιζε ένα από τα κεντρικά πολιτικά ερωτήματα της εποχής μας.

Το 1992, σχεδόν τα δύο τρίτα των ψηφοφόρων της εργατικής τάξης ψήφισαν τον Bill Clinton για πρόεδρο. Το 2024, το ποσοστό των ψηφοφόρων της εργατικής τάξης που στήριξαν τους Δημοκρατικούς είχε πέσει στο 45%. Την ίδια στιγμή, στους ψηφοφόρους της μεσαίας και ανώτερης τάξης είχε ανέβει στο 68%. Οι γραμμές μπερδεύτηκαν. Το κόμμα του Roosevelt είχε μετατραπεί στο «κόμμα του πτυχίου». Και οι στρατηγικοί του σχεδιαστές φαίνεται να έχουν συμβιβαστεί με αυτή την πραγματικότητα, ποντάροντας στους ευκατάστατους κατοίκους των προαστίων και στους νέους επαγγελματίες για το μέλλον του κόμματος.

Οι αριθμοί μπορεί να αρκούν για όσους θέλουν να κερδίζουν εκλογές με το 51% των ψήφων. Δεν αρκούν, όμως, για όποιον θέλει να οικοδομήσει μια πλειοψηφία ικανή να επιφέρει βαθιές αλλαγές. Στη μακρά πολιτική του διαδρομή και, κυρίως, στην πρώτη του προεδρική εκστρατεία, ο Sanders έδειξε πώς θα μπορούσε να οικοδομηθεί μια τέτοια πλειοψηφία. Για δεκαετίες είχε ισχυρή παρουσία στο μάλλον συντηρητικό Northeast Kingdom του Βερμόντ και το 2016 είχε πολύ καλύτερη επίδοση από το Δημοκρατικό Κόμμα μεταξύ των ανεξάρτητων ψηφοφόρων σε εθνικό επίπεδο. Μεγάλο μέρος αυτής της επιτυχίας βασιζόταν στη σαφή διαχωριστική γραμμή που χάραζε ανάμεσα στον ίδιο και στο Δημοκρατικό κατεστημένο.

Η Ocasio-Cortez θα πρέπει να χαράξει μια αντίστοιχη γραμμή, παρότι είναι πολύ περισσότερο Δημοκρατική από όσο υπήρξε ποτέ ο Sanders, βαθύτερα ενταγμένη στην κοινοβουλευτική ομάδα του κόμματος, με μεγαλύτερη ευθύνη για τις επιλογές του. Η εξέλιξη της ρητορικής της δείχνει ότι ίσως

είναι έτοιμη να το επιχειρήσει.

Κατά τη διάρκεια της περιόδου *Fighting Oligarchy* με τον Sanders το 2025, απευθύνθηκε σε περιοχές της χώρας που το Δημοκρατικό Κόμμα είχε εγκαταλείψει εδώ και χρόνια. Περισσότεροι από 12.500 άνθρωποι συμμετείχαν σε συγκέντρωση στη Namra του Idaho —περισσότεροι από τους εγγεγραμμένους Δημοκρατικούς σε ολόκληρη την κομητεία. Άλλοι 20.000 συγκεντρώθηκαν στη βαθιά συντηρητική Utah. Όποια κι αν ήταν τελικά η αποτελεσματικότητα αυτών των περιοδίων, οι δύο πιο προβεβλημένοι εκπρόσωποι της αμερικανικής Αριστεράς έδειχναν ότι σκέφτονταν σε εθνική κλίμακα —και όχι μόνο σε επίπεδο πόλεων και πολιτειών.

Τα πλήθη, βέβαια, δεν είναι πολιτικό κόμμα. Η Ocasio-Cortez, όμως, διαθέτει και το ένα και το άλλο. Είναι μέλος των Δημοκρατικών Σοσιαλιστών Αμερικής (Democratic Socialists of America) και ανήκει στο μπλοκ των σοσιαλιστών που κατέχουν αιρετά αξιώματα. Η ένταξη αυτή τη συνδέει με μια συγκεκριμένη κοσμοθεωρία, μια ιδεολογία και μια πολιτική παράδοση, παρότι κατά καιρούς έχει φανεί μάλλον απρόθυμο μέλος αυτής της απείθαρχης οργάνωσης. Το DSA, ωστόσο, διαθέτει σημαντικά πλεονεκτήματα: χιλιάδες έμπειρους οργανωτές και εκατοντάδες αιρετούς αξιωματούχους. Ανάμεσά τους βρίσκεται και ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης, Zohran Mamdani.

Υπάρχουν και άλλοι ικανοί προοδευτικοί που εξετάζουν το ενδεχόμενο να διεκδικήσουν το χρίσμα το 2028, όπως ο βουλευτής της Καλιφόρνιας Ro Khanna. Κανείς όμως, δεν μπορεί να κάνει ταυτόχρονα τα δύο πράγματα που μπορεί να κάνει η AOC: να δώσει μια σοβαρή πανεθνική εκλογική μάχη ως μία από τις πιο αναγνωρίσιμες πολιτικές προσωπικότητες της χώρας και, ταυτόχρονα, να συσπειρώσει πίσω της ένα ολόκληρο κίνημα.

Την τελευταία φορά που η Αριστερά διέθετε έναν πολιτικό ηγέτη με αντίστοιχη εμβέλεια, τον Sanders, κατάφερε να διευρύνει τη μεγαλύτερη σοσιαλιστική οργάνωση που είχε γνωρίσει η χώρα εδώ και πολλές γενιές. Μια καλή εκστρατεία της Ocasio-Cortez θα μπορούσε να κάνει ακόμη περισσότερα. Θα μπορούσε, ίσως, να συμβάλει στην οικοδόμηση μιας πολιτικής υποδομής της Αριστεράς με βαθιές ρίζες στην εργατική τάξη, που να μπορεί να επιβιώσει πέρα από την πολιτική πορεία οποιουδήποτε μεμονωμένου υποψηφίου.

Το μόνο που απομένει είναι να ανακοινώσει η Ocasio-Cortez την υποψηφιότητά της — και να το κάνει νωρίς. Θα πρέπει να θυμάται το μάθημα του 2015. Ο Sanders μπήκε τότε στην προεδρική κούρσα ως υποψήφιος διαμαρτυρίας, χωρίς εθνική οργάνωση και χωρίς ιδιαίτερες προσδοκίες ότι θα μπορούσε να κερδίσει. Πέρασε έναν ολόκληρο χρόνο χτίζοντας την οργάνωση που χρειαζόταν για να γίνει ανταγωνιστικός. Όταν, όμως, την είχε πλέον δημιουργήσει, η Hillary Clinton είχε ουσιαστικά εξασφαλίσει το χρίσμα. Η Ocasio-Cortez θα πρέπει, λοιπόν, να κινηθεί αποφασιστικά για να συσπειρώσει την Αριστερά γύρω από την υποψηφιότητά της και να αποτρέψει την εμφάνιση πιθανών ανταγωνιστών.

Αυτό, όμως, είναι το εύκολο κομμάτι. Για να κερδίσει και για να αλλάξει τη χώρα, θα πρέπει να μιλήσει στην οργή των ανθρώπων και να εντάξει στον συνασπισμό της εργαζομένους κάθε

προέλευσης. Είναι ένα εγχείρημα με ελάχιστες πιθανότητες επιτυχίας. Και ακριβώς γι' αυτό αξίζει να το επιχειρήσει.

Ο **Bhaskar Sunkara** είναι αρθρογράφος του *Guardian* στις ΗΠΑ. Είναι πρόεδρος του *The Nation*, ιδρυτής και αρχισυντάκτης του *Jacobin* και συγγραφέας του *The Socialist Manifesto: The Case for Radical Politics in an Era of Extreme Inequality*.

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στις 21.07.2026 στην αμερικάνικη έκδοση του Guardian [εδώ](#)

*Τη μετάφραση του κειμένου έκανε ο **Σωτήρης Σιαμανδούρας**.